5-வது புத்தகம்.

உ

சிவமயம்.

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

(மூலமும் உரையும்.)

ஆசிரியர்

ஜெகவீரபாண்டியன்.

தூத்துக்குடி

வேலாயுதம் பிரிண்டிங் பிரஸில் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

உ

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

(மூலமும் உரையும்.)

இஃது ஓர் அருமையான பெரிய புதியநூல். திருக்குறளைத் தழுவியது. 1330 அரிய குறள்களுக்கும் உரிமையான உண்மைச் சரிதங்களைப் பலநூல்களிலும் இருந்து தெரிந்தெடுத்துக் குறட்பாவில் அமைத்து அக்குறள்களோடு இணைத்து இந்நூல் செய்யப்பட்டுள்ளது.

எளிய முறையில் தெளிய எழுதிய இனிய நல்ல உரை நடையினை யிந்நூல் எய்தியுள்ளது. பதநயங்களுடன் பலவகை நலங்களும் இதில் படிந்துள்ளன.

இந்நூல் எல்லார்க்கும் பயன் படுமாறு நல்லபதிப்பில் 1100ம் ஆண்டு ஆவணிமீ முதல் அச்சாகி வருகின்றது.

மாதம் ஒன்றுக்கு 32 பக்கங்களுள்ள புத்தகமாக வெளி வரும். ஒரு வருடத்துள் ஏறக்குறைய 400 பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு அழகிய தனிப்புத்தகமாக அமையும்.

திருக்குறள் நலனும் பலநூல்களின் பலனும் இதனால் ஒருங்கு பெறலாம். வேண்டியவர்கள் இதனடியிற்கண்ட விலாசத்துக்கு உடனே எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

இதன் வருடக் கையொப்பம் ரூ 4—0—0

ஜெகவீரபாண்டியன்,

திருவள்ளுவர் நிலயம், தூத்துக்குடி.

பெறின் என்றார் அருமை கருதி.

பழிபிறங்காப் பண்பு உடைமக்கள் = பழியில்லாத குணங்களையுடைய புதல்வர்.

தீயவை தீண்டா = துன்பங்கள் அணுகா.

பழியை நீக்கிப் புகழை ஆக்கும் பண்புறும் புதல்வரை ஒருவன் ஒரு பிறப்பில் பெறுவனாயின் அவன் தலைமுறை எழும் நலமுறும் என்பதாம். நற்குணமுடைய மக்களைப் பெற்றார்க்குப் புகழும் இன்பமும் முழுதும் உளவாம் என்பது கருத்து.

தேவர், மக்கள், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்னும் எழுவகைப் பிறப்புக்களையும் ஓர் உயிர் வினைவயத்தால் அடையும். அவ் எழு பிறப்பின்கண்ணும் உறுதுயர்கள் நன்மகப்பேறுற்றானை உறா எனவும இது பொருள்படும். மேல் மக்கட் பேறே சிறந்தது என்றார், அப்பேற்றால் பயன் யாது என்பார்க்கு இது கூறினார்.

நல்ல புதல்வனால் ஒருவன் குலமுழுதும் நலமடையும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் வுண்மை பகீரதன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

பகீரதன் என்பவன் சூரியகுல திலகன். திலீபன் என்னும் அரசனது புதல்வன். சிறந்த கல்வியும், உயர்ந்த ஞானமும் ஒருங்கே நிறைந்தவன். நெறிவழுவாமல் அரசு புரிந்தான். ஒரு நாள் தமது குல குருவாகிய வசிட்டரிடம் தமது மூதாதைகளுடைய பழஞ் சரிதங்களை முழுதும் கேட்டான். அதில் சகரர் இயல்பை விவரமாக உணர்ந்தான். அவர்கட்கு இவன் நான்காவது தலைமுறையில் வந்தவன். தமது முன்னோர் கபிலரால் மடிந்து கதியடையாமையை நினைந்தான். உளம் மிக நொந்தான். அரசை அமைச்சன் இடம் தந்தான். அருங்கான் அடைந்தான். பெருந்

தவஞ்செய்தான். விண்ணில் விளங்கிய கங்கையை இவன் தவ மகிமையால், இம் மண்ணில் முழங்கக் கொணர்ந்தான். பண்டு மடிந்து கிடந்த தம் முன்னோராகிய சகாரது பெரிய என்புக்குவி யலைத் தான் கொண்டுவந்த இனிய கங்கையால் புனிதமாக்கினன். அதனால் அச்சகரர் அனைவரும் துயரகன்றூர். உய்ர்கதி பெற்றூர். தமது முன்னோர்களுடைய பழியையகற்றிய பகீரதனது பெரும் புகழை உயர்ந்தோர் வியந்து துதித்தார். இப் புதல்வனைப் பெற்ற திலீபன் நிலைபெற்ற இன்பமெய்தினன். எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா என்பதை உலகம் இவன் பிறப்பால் உணர்ந்தது. பழி யைத் தேய்த்துப் புகழை வளர்த்த பகீரதன் அயோத்தியை மீண்டும் அன்பால் அடைந்தான். இன்போடு இருந்தான்.

(இது பாகவதத்தில் உள்ளது.)

ஒரு பிறப்பில் பெற்ற பண்புடை மக்களால் ஒருவனுக்கு எழுபிறப்பினும் இன்பம் உண்டாம் என்பது இதனல் தெளியப் பட்டது.

இறைவர் ஞானமும் ஏதம் இலாமையும்
பொறையும் பூண்ட புதல்வர்ப் பெறுவரேல்
மறவ ரேனும் அவரையவ் வல்வினை
பிறவி யேழினும் பின்தொட ராதரோ.

(திருக்கழுக்குன்றப்புராணம்.)

இல்லொழுக்கம் இயைந்து பிதிர்க்கடன்
ஒல்லும் வண்ணம் உஞற்றி மரபுளோர்
செல்லும்வான் நிரயத்துயர் சிந்துவான்
வல்ல மக்கட் பெறற்கிணை மற்றிலை.

(திருக்கூவப்புராணம்.)

மன்னரானவர் அல்லர்மேல் வானவர்க் கரசாம்
பொன்னின் வார்கழற் புரந்தரன் போலியரல்லர்
பின்னும் மாதவர் தொடங்கினோன் பிழைத்தவர்பிறர்யார்
சொன்மருமகற் பெற்றவர் அருந்துயர் துறந்தார்.

(இராமாயணம்.)

நன் மக்கட்பேற்றால் ஒருவன் அடையும் பயன் இதனால் கூறப்பட்டது.

---

63 பெற்றபொருள் விட்டுமக்கட் பெற்றான் தசரதன்பின்
கொற்றமுற்றான் என்னே குமரேசா—பற்றுநின்ற
தம்பொருள் என்பதம் மக்கள் அவர்பொருள்
தந்தம் வினையான் வரும். (ரு)

இ—ள்.

குமரேசா! தசரதன் கையிற் பெற்ற பொருளை வேள்வியிற் செலவிட்டு ஏன் மக்களைப் பெற்றான் எனின், அம் மக்கள் செய்யும் பொருள் தம்மை நோக்கி வரும்; ஆதலால் தம்மக்களே தம்பொருள் என்க.

ஒருவனுக்கு ஒரு பொருட்டாக மதிக்கத்தக்க உண்மைப் பொருள் நன்மக்களேயாம்; நெல் மணி முதலியன அல்ல என்பதாம். செல்வம்போன்ற சிறப்பினையுடையவாதலால் மக்களுக்குப் பொருள் என்றும் ஒருபெயர் உண்டு.

எவ்வளவு பொருள்கள் இருப்பினும் மக்கள் இல்லையானால் அறிவுடையார் அவற்றை ஒரு பொருளாக மதியார் என்பதும், மக்களே ஒருவனுக்கு உயிர்க்கு உயிரான ஒண்பொருள் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை தசரதன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

தசரதன் சூரியகுலத்து வேந்தன். அயன் என்னும் அரசன் புதல்வன். அயோத்தியிலிருந்தான். திகிரிமன்னன். உலக முழுவதையும் வழுவற ஆண்டான். மன்னுயிர் எல்லாம் தன்னுயிர் எனவே எண்ணியொழுகிய புண்ணிய வுருவினன். சத்தியசீலன். தரும பாலன். உயிர்கள் எல்லாம் இன்பம் அடையும்படி என்றும் அன்பு செய்துவந்தான்.

தாயொக்கும் அன்பில் தவமொக்கும் நலம்பயப்பிற்
சேயொக்கும் முன்னின்று ஒருசெல்கதி யுய்க்கும்நீரால்
நோயொக்கும் என்னில் மருந்தொக்கும் நுணங்குகேள்வி
ஆயப்புகுங்கால் அறிவொக்கும் எவர்க்கும் அன்னான்.

ஈய்ந்தே கடந்தான் இரப்போர் கடல் எண்ணில்நுண்ணூல்
ஆய்ந்தே கடந்தான் அறிவென்னும் அளக்கர்வாளால்
காய்ந்தே கடந்தான் பகைவேலை கருத்துமுற்றத்
தோய்ந்தே கடந்தான் திருவிற்றொடர் போகபௌவம்.

எய்யென எழுபகை எங்கும் இன்மையால்
மொய்பொரு தினவுறு முழவுத் தோளினன்
வையகம் முழுவதும் வறிஞன் ஓம்புமோர்
செய்யெனக்காத்து இனிது அரசுசெய்கின்றான்.

என அவ் அரசர் பெருமானைக் குறித்துக் கம்பர் கூறியுள்ளார். இவற்றால் அப்பெருந்தகையின் அருங்குணங்கள் எல்லாம் ஒருங்குணரலாம். இம்மன்னன் கோசலை, சுமித்திரை, கைகேசி என்னும் தலைமையான மனைவிமார் மூவரோடு கூடி வாழ்ந்து வந்தான். அறுபதினாயிர வருடங்களும் உறுபகையொடுக்கி இவ்வுலகை நலமுற ஆண்டான். எல்லாப் பொருள்களும் இவனிடம் நிறைந்திருந்தன. பிறிதொரு குறையும் இலன். ஆயினும், ஒரு குறைமட்டும் உடையனாயினன். அது மக்கட்பேறின்மையேயாம்.

அதனை நினைந்து நினைந்து நெடுங்கவல்பூண்டான். குருவினிடங் கூறினன். அவர் உணர்த்தியபடியே கலைக்கோட்டு முனிவரைக் கொணர்ந்தான் அவர் அருளால் புத்திரகாமேட்டி என்னும் ஒரு பெரு வேள்வி செய்தான். பெற்றிருந்த பொருளையெல்லாம் அதில் பேணாது வீசினன். பொருள் அறையைத் திறந்து வறிய வர் கொள்கென முரசறைவித்தான். தம்பொருள் என்பது தம் மக்களே என்று நம்பினன். உற்றவேள்வியின் பயனாக மக்கள் நால்வரைப் பெற்றான். அப்புதல்வர்கட்கு இராமன், பரதன், இலக்குவன், சத்துருக்கன் என முறையே பெயரிட்டான். இம் மக்களால் அம்மன்னன் இம்மையிற் புகழும், மறுமையில் இன்ப மும் ஒருங்கே பெற்றான்.

மைந்தரைப்பெற்று வானுயர் தோற்றத்தின் மலர்ந்தார்
சுந்தரப் பெருந்தோளினுய் என்துணைத் தாளின்
பைந்துகட்களும் ஒக்கில ராமெனப் படைத்தாய்
உய்ந்தவர்க்கருந் துறக்கமும் புகழும்பெற் றுயர்ந்தேன்.

பண்டுநான்தொழும் தேவரும் முனிவரும் பாராய்
கண்டுகண்டெனைக் கைத்தலங் குவிக்கின்ற காட்சி
புண்டரீகத்துப் புராதனன் தன்னெடும் பொருந்தி
அண்டமூலத்தோர் ஆசனத்திருத்தினை யழக. என்று

தான் மக்களால் அடைந்த மறுமையின் பெருமையைப் புண்ணிய வுருவோடு வந்து இராமன் முன்னிலையில் தசரதன் இவ்வாறு கூறினன்.

(இதன் விரிவை இராமாவதாரத்தில் உணர்க.)

கண்ணிற் சிறந்த வுறுப்பில்லை கொண்டானின்
துன்னிய கேளிர் பிறரில்லை மக்களின்
ஒண்மைய வாய பொருளில்லை ஈன்றாளின்
என்ன கடவுளும் இல். (நான்மணிக்கடிகை)

அறிவுடைய மக்களே ஒருவனுக்குச் செறிவுடைய செல்வம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

64 உண்டுமக்கள் கையளைந்த ஒண்கூழை யென்சுசீலை
கொண்டினிதா உண்டாள் குமரேசா—கண்ட
அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்
சிறுகை யளாவிய கூழ். (ச)

இ—ள்

குமரேசா! தனது மக்கள் கையளைந்து உண்டு எஞ்சிய கூழையும் என் சுசீலை இனிதாக உண்டாள் எனின், தம்முடைய மக்கள் சிறு கையால் அளைந்த கூழ், அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதாம் என்க.

ஆற்ற இனிது=மிக இனிமையுடையது.
கூழ்=உணவு.

எளிய உணவாயினும் தம்மக்களது சிறிய கையால் அளாவப்படுமாயின், அஃது உயர்ந்த தேவர் உணவினும் சிறந்த சுவையினையுடையதாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சுசீலைபால் உணரப்படும்.

கதை.

குசேலர் மனைவியாகிய சுசீலை தான் ஆக்கிய கூழைக் கணவனுக்கும் மக்களுக்கும் கனிந்து ஊட்டுவாள். அதன்பின்பே தான் உண்பாள். ஊட்டி எஞ்சிய கூழைத் தான் உண்ணும்பொழுது தனது இளங் குழவிகள் புழுதி தோய்ந்த மெய்யுடன் வந்து புகுந்து அக்கூழைத் தங்கையால் நொய்ய அளையும். தம்மக்கள் சிறுகையளாவிய அக் கூழையும் பண்டிய சுவையுடன் சுசீலை உண்டு மகிழ்ந்தாள். இதனை அவர் சரிதத்தில் உணர்க.

பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனுமற்
றென்னுடைய ரேனும் உடையரோ—இன்னடிசில்
புக்களையும் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
மக்களையிங் கில்லாத வர். (நளவெண்பா.)

மகவனூந்த வுணவே மிகவுயர்ந்த சுவையாம் என்பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

65 தேடுபுகழ்ச் சம்பந்தர் செம்மொழிகேட் டேன்மகிழ்ந்தார்
கூடியின்பார் தந்தை குமரேசா—ஓடிவந்து
மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம் மற்றவர்
சொற்கேட்டல் இன்பஞ் செவிக்கு. (ரு)

இ—ள்

குமரேசா! சம்பந்தரைச் சுமந்து மகிழ்ந்த தந்தை ஏன் அவர் சொல்லையும் கேட்டு மகிழ்ந்தார் எனின், ஒருவன் மெய்க்கு மக்கள் மெய்யைத் தீண்டுதலும், செவிக்கு அவர் சொல்லைக் கேட்டலும் இன்பமாம் என்க.

செம்மொழி—செம்பொருள்கண்டமொழி.

வாய்க்கு இன்பம் மேலே கூறினர். இதில் செவிக்கும் மெய்க்கும் சேர்த்துக் கூறினர்.

பரிசஇன்பத்தின் அருமை கருதி அதனை முன்வைத்தார்.

மக்களைத் தழுவியும் அவர்தம் மழலை மொழிகளைக் கேட்டும் பெற்றோர் மகிழ்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சிவபாத இருதயர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சிவபாத இருதயர் என்பவர் சோழமண்டலத்திலே சீர்காழி என்னும் திருநகரிலே அந்தணர் வருணத்திலே, கௌணியர் கோத்திரத்திலே பிறந்தவர். நல்லசீலமுள்ளவர். பகவதியார் என்னும் மனைவியோடு கூடி இவர் இல்லறம் புரிந்துவந்தார். வருங்கால், பரமன் அருளால் இவரொரு புதல்வனைப் பெற்றார். பெரு மகிழ்வுற்றார். இவர் அந்நகரிலுள்ள சிவாலயத்துட் சென்று பிரதி தினமும் தரிசனஞ்செய்வார். செல்லுங்கால், தளர்நடையிட்டுத்

தந்தி நடக்கும் தமது அருமைத் திருமகனையும் தழுவித் தோளி லேந்திச் சுமந்து செல்வர். மக்களைத்தீண்டி மகிழும் மெய்யின்பத் தையே யிவர் மெய்யின்பமாக மதித்தார். ஆலயத்தருகிலுள்ள நீர் நிலையை ஒருநாள் அணுகினர். பிள்ளையை வெளியே வைத்து விட்டுத் தான் உள்ளே புகுந்தார். நீருள் மூழ்கினர். அவ்வமயம் பிள்ளையார் தமது தந்தையைக் காணுமையால் அம்மா! அப்பா! என்று அழுதார். உடனே அனைத்துயிர்க்கும் அம்மையும் அப்ப னுமாகிய உமையும் பரமனும் தோன்றினர். தேவி ஒரு பொற் கிண்ணத்தில் பாலைக் கறந்து பிள்ளைக்குக் கொடுத்தார். பிள்ளை யாரும் கொண்டார். வள்ளத்தை வாயில்வைத்துக் குடித்தார். வள்ளம் மறைந்தது. பாலொழுகிய வாயோடு மகிழ்ந்துநிற்கு மகனை நீராடி வந்த தந்தை கண்டார். யார் தந்த பாலைப்பருகினைப் என்று தமது அருமை மகனை அதட்டினர். பிள்ளையாரும் கையை மேலே தூக்கி இதோ இவர் தந்தார் என்று சுட்டிக் காட்டினர்.

தோடுடையசெவி யன்விடையேறியோர் தூவெண்மதிசூடிக்
காடுடையசுட லைப்பொடிபூசியென் உள்ளங்கவர் கள்வன்
ஏடுடையமல ரான்முன்னைநாட்பணிந்தேத்த அருள்செய்த
பீடுடையபிர மாபுரமேவிய பெம்மான் இவனன்றே.

என்று மழலை மொழியோடு இதனை மிழற்றினர். தந்தையார் கேட்டார். கேட்டபடியே கண்டார். களிபெருவகைகொண்டார். மகனது அழகு நிரம்பிய மென்மையான அருமைத் திருமேனி யைத் தீண்டியும், சுவை நிரம்பிய இனிமையான மழலைச் சொற்க ளைக் கேட்டும் இவர் பேரின்பமுற்றார். சிவஞானத்தோடு சம்பந் தம் உற்றமையால் பிள்ளையாரும் திருஞான சம்பந்தர் என்னும் ஒரு பெருநாமம் பெற்றார். இதன் விரிவு பெரியபுராணத்தில் உணரப்படும்.

சேறளைந்தமென் சிறடித் தளிரொடு தீம்பாற்
சோறளைந்தகைத் தாமரை யோடுசெங் துவர்வாய்
ஊறுநீர்களை மார்பிறே டிளமகா ருந்தி
பேறுமின்பமுள் ளதனையே உடம்பென இசைப்பார்.

அரிகொள் பொன்புனை கிண்கிணி தண்டையோடணிந்த
தருணமென்றளிர்ச் சீறடித் தளர்நடைச் சிறுவர்
மருவவுறுதசெவ் வாம்பல்வாய் மழலையாரமுதம்
பருகிலாச்செவி பாவையின் செவியெனப் படுமால்.

(சீகாளத்திப்புராணம்.)

ஒருவன் உடற்கும் செவிக்கும் உண்மையான இன்பம் இஃதென இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

---

66 மன்றாடி நின்மழலை வாசகமேன் கேட்டுவந்தார்
கொன்றைமுடி சாய்த்தும் குமரேசா—என்றும்
குழலினிது யாழினி தென்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொற் கேளா தவர். (சா)

இ—ள்

குமரேசா! கொன்றைமுடி சாய்த்தும் நின் மழலை வாசகத்தை மன்றாடி ஏன் கேட்டு மகிழ்ந்தார் எனின், குழலிசையினும் யாழ் இசையினும் தம்மக்களுடைய மழலையிசையே யினிது ஆதலால் என்க.

மன்றாடி=சிவன். கெஞ்சி என்றுமாம். குழல்=வேய்ங்குழல். இதனையிப்பொழுது புல்லாங்குழல் என வழங்கிவருகின்றனர். யாழ்=வீணை. இவற்றின் இசைகளை முறையே வேணுகானம், வீணாகானம் என்பர் வடநூலார்.

மக்கள் சொற்கேட்டலே செவிக்கு இன்பம் என்று மேலே கூறினர். குழல் இசையும் யாழ் இசையுமே செவிக்கு இன்பம் பயப்பன என்று கூறுவாருஞ்சிலர் உளராலெனின், அவர் மக்கள் சொற் கேளாதவரேயாவர். கேட்டவராயின் அங்ஙனம் கூறார் என்று அவரை நோக்கி இது கூறினர்.

அறிவில்லாத குழலினும யாழினும் நின்று எழும் ஓசையி னும் அறிவுடைய மகவின் வாயிலிருந்து வரும் மழலையோசையே மிகவும் இன்பமாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் வுண்மை உமாபதிபால் உணரப்படும்.

கதை.

தமக்குத் திருமகனுப் அவதரித்த முருகப்பெருமானது மழ லைச் சொல்லைக் கேட்டுப் பரமனும் உமையும் பெருமகிழ்வுற்றார் பாலனை யிடையே பரிந்து வைத்தார். மழலைமொழியை மாந்தி மகிழ்ந்தார். நாரதரது யாழினும் தமது அருமைத் திருமகனது மழலைச் சொல்லிலே தான் பெரிதும் இன்புற்றார்.

ஏலவார்குழல் இறைவிக்கும் எம்பிரான் தனக்கும்
பாலனுகிய குமரவேள் நடுவுறும் பான்மை
ஞாலமேலுறும் இரவொடு பகலுக்கும் நடுவாய்
மாலையான தொன் றழிவின்றி வைகுமாறொக்கும்.

(கந்தபுராணம்.)

இதனுல் மேற்குறித்தவுண்மை புலனும். இன்னும் பிரமனும் அறியாத ஒருமொழிக்கு முருகப்பெருமான் பொருள் கூறும் பொழுது பரமன் அம்மழலை மொழியைத் தமதுகொன்றை முடி சாய்த்துக் கேட்டமையும் காண்க.

சொன்ன கலையின் துறையனைத்துந் தோய்ந்தாலும்
என்ன பயனுடைத்தாம் இன்முகத்து—முன்னம்
குறுகுதலைக் கிண்கிணிக்காற் கோமக்கள் பால்வாய்ச்
சிறுகுதலை கேளாச் செவி. (புகழேந்தி.)

குழலினும் யாழினும் மகவின் மழலை மொழியே யினிதென் பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

67 பாடலியூர்க் கோன்புதல்வர் பல்கலையும் தேறவன்றேன்
கோடிவகை செய்தான் குமரேசா—பீடுடைய
தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி யவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல். (எ)

இ—ள்

குமரேசா! பாடலிபுரத்து வேந்தன் தனது புதல்வர் கலை பல கற்றுத் தெளியுமாறு ஏன் பலவகையுபாயங்களைச் செய்தான் எனின், அவையின்கண் முந்தியிருக்கும்படி செய்தலே தந்தை மகனுக்குச் செய்யும் நன்றி என்க.

ஆற்றும் நன்றி=செய்யும் உதவி.

அவை=கற்றுவல்ல நல்லோர் கூடிய இடம். அதில் முந்தி யிருக்கும் பெருமையைக் கல்விநலமுடைய ஒருவனே அடைவான் ஆதலால் அந்நலத்தைத் தன் மகன் உடையனும்படி செய்தலே ஒரு தந்தைக்குக் கடமையாம் என்பது கருத்து.

தம்பொருளாகிய தம்மக்கட்கு ஒருவன் கல்விப்பொருளையே தருதல்வேண்டுமென்பது குறிப்பு.

பொருள் தொகுத்துத் தருதல் முதலியனவெல்லாம் ஓர்உத வியல்ல என்பதும், கலையுணர்புலமையில் தன்மகனைத் தலைமை யோனுக்குதலே தந்தையின் கடமை என்பதும், இதில் உணர்த் தப்பட்டன. இவ்வுண்மை சுதரிசனன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பண்டு இப்பரதகண்டத்தில் பாடலிபுரம் என்றொரு நகரம் இருந்தது. சுதரிசனன் என்னும் பெயரினையுடைய அரசன் ஒரு வன் அதிலிருந்து அரசுபுரிந்தான். இவன் நீதிநூல் பலவும் ஓதியுணர்ந்தவன். இவனுக்கு எழுபுதல்வர்கள் பிறந்தனர். அப் புதல்வர் எழுவரும் செல்வத்திற் சிறந்தார், செழிப்புடன் வளர்ந்

தார். கல்வியில் இவர்கட்கு மனஞ் செல்லவில்லை. கல்விபயிலும் படி தன்மக்கட்குப் பலமுறையும் அரசன் அறிவுறுத்தினன். அவர்கள் பயில முயலவில்லை. மனம் போனபடியே திரிந்தார். மதியிழந்து மகிழ்ந்தார். அதனல் அரசன் பெருங் கவலைகொண்டான். எப்படியாவது தன் மக்களைக் கல்வியில் வல்லுநராக்கக் கருதினன். தனது நாட்டில் சோமசர்மா என்னும் வேதியர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் கல்வியறிவு மிக்கவர். நல்ல சொல் வன்மையுடையவர். அவரை அரசன் அழைத்துவரும்படி செய்தான். அவரும் வந்தார். தன் பிள்ளைகளை எவ்வகையிலாவது கல்வியறிவுள்ளவர்களாக ஆக்கவேண்டும் என்று அவரிடம் அரசன் வேண்டினன். அவரும் இசைந்தார். அவர் வேண்டிய எதையும் விரும்பித் தந்தார். புதல்வர் தகுதியறிந்து அவரும் இதமாகக் கற்பித்தார். கதைகள் பல கூறினர். அவர்தாமே கல்வியை விரும்பும்படி செய்தார். அதன்பின் கற்பித்தார். அவரும் பயின்று தெளிந்தார். புலவர்கள் அவையில் அவர்கள் பலமுறையும் தலைமைபெற்றிருந்தார். மன்னன் கண்டான். மக்கட்குச் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்து முடித்தமையை நினைந்து மன்னன் பெருமகிழ்வு கொண்டான். இதன் விரிவைப் பஞ்சதந்திரத்தில் உணர்க.

தம் மக்களைக் கல்வியுடைய ராக்குதலே தந்தையர்க்குக் கடன் என்பது இதனல் கூறப்பட்டது.

68 மண்டு புகழ்ப்பகவன் மக்களறி வாலுலகோர்
கொண்டனரேன் இன்பம் குமரேசா—கண்டுமகிழ்
தம்மிற்றம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது. (அ)

இ—ள்

குமரேசா! பகவனது மக்களறிவால், உலகோர் ஏன் இன்பம் உற்ருர் எனின், தம்மக்களது அறிவுடைமை மாநிலத்து மன்னுயிர்க்கெல்லாம் தம்மினும் இனிதாம் என்க.

மகன் அறிவுடையவனுயிருந்தால் அவன் தந்தைக்கு எவ்வளவு மகிழ்வுண்டாகுமோ அதனினும் பெருமகிழ்வை உலகோர் அடைவர் என்பது கருத்து.

“தம்மின் இனிது” என்பதில் ஒப்புப்பொருளும் கருதப்படும்.

இனி, தம்முடைய அறிவினும் தமது மக்களுடைய அறிவு சிறந்தது என்று கேட்கப்படுமாயின் இவ்வுலகத்தில் எல்லார்க்கும் அஃதோர் இன்பமாம், எனவும் இது பொருள்படும்.

கல்வியில் தன்னினும் சிறந்தவன் என்று பிறனொருவனைக் கூறக்கேட்டால் வருந்துகின்ற ஒருவன் அங்ஙனமே தன்மகனை யெடுத்துக் கூறினுல் மகிழ்கின்றான்; குறுகிய அறிவுடையவனும் தன்மகனைப் பெருகிய அறிவுடையவனுக ஆக்கிப்பார்க்க விரும்புகின்றான். இவை இரண்டும் மேற்குறித்த மூன்றாவது பொருளை வற்புறுத்துகின்றன.

நன்மக்களுடைய அறிவுடைமையால் உலகமெல்லாம் இன்பமுறும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பகவன் மக்கள்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பகவன் என்பவர் பெருஞ்சாகரன் என்னும் ஒரு வேதியன் புதல்வர். நல்ல நீதியொழுக்கங்கள் உள்ளவர். தனது முப்பத்துமூன்றாவது வயதில் காசியாத்திரைக்குச் சென்றார். இடையில் தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள மேலூர் அகரம் என்னும் ஒரு நகரத்தில் தங்கினர். இரவில் தனித்திருந்தார். அங்கு ஆதியென்னும் ஒரு மாது வந்தாள். புலைமகள் என்று கருதியொரு கோலால் அவளைத் தலையில் அடித்தார். அவளும் அகன்றாள். அதன்பின் இவர் காசியையடைந்தார். பலவருடங்கள் ஆண்டுத் தங்கி மீண்டும் அந்நகரமே வந்து தங்கினர். முன்போன ஆதியும் மீள வந்தாள். உண்மையில் இவளோர் அந்தணன் மகள், தவமுனியென்பவருக்கும், அருணமங்கை யென்பவளுக்கும் புதல்

வியாய்த்தோன்றினள். இவள் தோன்றியபின் தன்னூர் மன்மாரி யாலழியத் தான்மட்டுந் தப்பினள். உறையூர் புகுந்தாள். அங் கோர் பறையன் வீட்டில் ஒதுங்கினள். பின் விதிவசத்தால் நீதிஐயன் என்னும் ஒரு வேதியன் வளர்க்க வளர்ந்தாள். அங்கு நின்றகன்று நாடெங்குந் திரிந்தாள். திரியுங்காலத்தில் தான் பகவனைக்கண்டாள். பகவனும் இவளை மிகவும் காதலித்தான். ஆதியும் இசைந்தாள். இருவரும் மணந்தார். ஆதியில் தான் அடித்த அடியின் வடுவை ஆதியின் தலையில் ஒருநாள் பகவன் கண்டான். முன் தன்னால் அடிக்கப்பட்ட புலைமகள் என்று நிலை குலைந்தோடினன். ஆதியுந் தொடர்ந்தாள். பகவனைப் பற்றினள். இருவருந் தம்முள் ஓர் உறுதியைச் செய்தார். கலந்தின்புற்றார். இவர்பால் வழுவில்மக்கள் எழுவர் பிறந்தார். அதிகமான், கபிலர், திருவள்ளுவர் எனப் புதல்வர் மூவரும், உப்பை, ஔவை, உறு வை, வள்ளியெனப் புதல்வியர் நால்வரும் ஆவர். இவ்விழுமிய குழவிகள் எழுவரையும் பிறந்த இடத்திலேயே விட்டுவிட்டுத் தாம்முன் செய்துகொண்ட உறுதியின்படி ஆதியும் பகவனும் அகன்று சென்றார். செல்லுங்கால் தாய் மட்டும் பிள்ளைகளைப் பிரியஆற்றாது மறுகி நின்றாள். அவ்வமையம் திருவருளால் இக் குழவிகள் ஏழும் தம்மலர்வாய் திறந்து மழலை மொழியால் தமது தாயைத் தேற்றியனுப்பின.

இட்டமுடன் என்தலையில் இன்னபடி யென்றெழுதி
விட்டசிவ னுஞ்செத்து விட்டானோ—முட்டமுட்டப்
பஞ்சமே யானாலும் பாரமவ னுக்கன்னாய்
நெஞ்சமே யஞ்சா திரு. (ஔவை)

கருப்பைக்குள் முட்டைக்கும் கல்லினுள் தேரைக்கும்
விருப்புற் றமுதளிக்கு மெய்யன்—உருப்பெற்றால்
ஊட்டி வளர்க்கானோ வோகெடுவா யன்றேகேள்
வாட்டம் உனக்கேன் மகிழ். (அதிகமான்)

அத்தி முதலெறும்பீ றானவுயி ரத்தனைக்கும்
சித்த மகிழ்ந்தளிக்கும் தேசிகன்—முற்றவே
கற்பித்தான் போனானோ காக்கக் கடனிலையோ
அற்பனோ அன்னா யரன். (உப்பை)

கண்டப்பைக் குள்ளுயிர்தன் தாயருந்தத் தானருந்தும்
அண்டத் துயிர்பிழைப்ப தாச்சரியம்—மண்டி
யலைகின்ற அன்னாய் அரனுடைய வுண்மை
நிலைகண்டு நீயறிந்து நில். (உருவை)

அன்னை வயிற்றில் அருத்தி வளர்த்தவன்றான்
இன்னும் வளர்க்கானோ என்தாயே—மின்னரவஞ்
சூடும் பெருமான் சுடுகாட்டில் நின்றுவிளை
யாடும் பெருமான் அவன். (வள்ளி)

கண்ணுழையாக் காட்டில் கருங்கற் றவளைக்கும்
உண்ணும் படியறிந் தூட்டுமவர்—நண்ணும்
நமக்கும் படியளப்பார் நாரியோர் பாகர்
தமக்குந் தொழிலென்ன தான். (கபிலர்)

எவ்வுயிருங் காக்கவொரு ஈசனுண்டோ இல்லையோ
அவ்வுயிரில் யானொருவன் அல்லனோ—வவ்வி
அருகுவது கொண்டிங் கலைகுவதேன் அன்னாய்
வருகுவது தானே வரும். (வள்ளுவர்)

இத்தெய்வ மக்களின் அறிவுடைமையால், இந்நிலவுலகம் உயர்நலமுற்றது. இவரைப் பெற்றவர் நம்மினும் மற்றவரே இவரால் பேரின்பம் உற்றனர். இவருள் நமது வள்ளுவத் தெய்வத்தின் மதிநலம் இம்மாநிலத்து மன்னுயிர்க்கெல்லாம் பெரிதும் இனிதாம் பெருமையுள்ளது. இவ்வுண்மை சங்கத்தார் பால் நன்கு காணப்படும்.

சிந்தைக் கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினிய
வந்த இருவினைக்கும் மாமருந்து—முந்திய
நன்னெறி நாமறிய நாப்புலமை வள்ளுவனார்
பன்னிய இன்குறள்வெண் பா.

இதுபோன்ற பலபாக்களால் நமது தேவர் அறிவுடைமையை உவந்து வியந்து சங்கத்தார் சாற்றியுள்ளார். ஆண்டுக்காண்க.

ஒருவன் அறிவுடைய மக்களைப் பெறுவனாயின் அவரால் உலகமுழுதும் இன்பமடையும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

69 உற்றடைந்தார் சீவகன்சீர் ஓதவுவந் தாளென்னே
கொற்ற விசயை குமரேசா—முற்றியே
ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய். (௯)

இ—ள்.

குமரேசா! தன்னை வந்து கண்டவர்கள் சீவகன் பெருமையைச் சொன்னவுடனே ஏன் விசயை பெரு மகிழ்வடைந்தாள் எனின், தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்டதாய், ஈன்றபொழுதினும் பெரிது மகிழும் என்க.

பெற்றகாலத்தில் அடைந்த மகிழ்ச்சியைவிடத் தன்மகனை நல்லவன் என்று பிறர் சொல்லக் கேட்ட காலத்தில் தாய் பெருமகிழ்வை அடைவாள் என்பதாம்.

மகன் என்று பொதுவகையாகக் கண்ட பொழுது உண்டான இன்பத்தினும் அவன் குணமுடையன் என்று கேட்டபொழுது உளதாம் இன்பம் அவனைப் பெற்றவட்குப் பெரிதாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை விசயைபால் உணரப்படும்.

கதை.

விசபை என்பவள் தத்தன் என்னும் பெயரினையுடைய விதைய தேசத்து வேந்தன் மகள். சிறந்த வுருவமும், நிறைந்த அழகும் ஒருங்குவாய்ந்தவள். ஏமாங்கத நாட்டு அதிபதியாகிய சச்சந்தன் என்னும் அரசனுக்கு இவள் மணமகளானாள். இவளது அன்பமைந்த இன்பத்தை அரசன் நன்கமைந்து துய்த்தான். காதற்சுவையைக் கனிந்து மாந்தினான். அவ் இன்ப வெள்ளத்தில் இவன் ஆழ்ந்து தாழ்ந்திருந்தான். அதனால் இவனது அரசுரிமையை அமைச்சன் ஒருவன் தனக்கு உரிமையாக்கிக் கொள்ளக்கருதினான். படையைத் திரட்டினான் இரவில் வந்தான். அரண்மனையை வளைந்தான். சச்சந்தன் விழித்தான். உற்றதையுணர்ந்தான். சினந்தான். எழுந்தான். அவ்வமையம் தனது மனைவி நிறைந்த கருப்பம் உடையவளாயிருந்தாள். அதனை நினைந்து நினைந்து அரசன் வருந்தினான். முடிவில் துணிந்தான். அற்புதமான மயிற்பொறியொன்றில் விசயையை யேற்றி வெளியே விட்டான். அவளும் மறுகினாள். பகைவரைப் பொருது கணவன் வென்றுவிடுவான் என்று தேறினாள். அதனால் பொறிமேல் இருந்தாள். நெறியே நோக்கினாள். மயிற்பொறியை வலக்கரத்தாற் சுழற்றி வான்வழி போனாள். பகைவரும் நெருங்கினர். போரும் நடந்தது. அதில் சச்சந்தன் பட்டான். மண்ணில் நிகழ்ந்த வெற்றித்தொனியை விண்ணில் போன விசயை கேட்டாள். ஏங்கி மயங்கினாள். அதனால் பொறியோடு ஒருபுறங் காட்டில்விழுந்தாள். திருவருளால் பிழைத்தாள். அன்றே கருவுயிர்த்தாள். ஒளி நிறைந்த மேனியுள்ள ஒரு புதல்வன் தோன்றினான். மகனது அருமையையும் தனக்குற்ற சிறுமையையும், எண்ணி யெண்ணி ஏங்கினாள். ஒரு வனதேவதை வந்துவிசயையைத் தேற்றி அக்குழவிக்குச் சீவகன்என்று பெயரிட்டது. தன்மகனை அவ்வனதேவதையிடம் தந்து தாயும் வருந்தித் தவவனஞ் சார்ந்தாள். இவ்வுலகியலை வெறுத்தாள். உயர்தவஞ்செய்தாள். இவ்வகையில் இருபத்தொரு வருடங்கள் கழிந்தன. மகனும் வளர்ந்தான். துயர்கள்பல

வுங் கடந்து உயர்நலமுற்றான். கலைபல தெளிந்தான். அழகு வீரம், ஆண்மை முதலியவற்றால் மேன்மையுற்றான். தனது பெற்றோர்க்கும் தனக்கும் உற்றதை முற்றவும் உணர்ந்தான். இழந்த அரசைப் பெறுதற்கு எண்ணினான். பதுமுகன் முதலிய துணைவர் பலரையுஞ் சேர்த்தான் அரசிளஞ்சிங்கம்போல் விளங்கினான். பல தேயங்களுக்குஞ் சென்றான். இவனது சால்புடைமையைக் கண்டு மேலோர் புகழ்ந்தார். இங்ஙனம் இவன் சிறந்து விளங்குந் தன்மையை வனத்திலிருந்து தவஞ்செய்யும் விசயையிடஞ் சிலர் சென்று சொல்லினர். அதைக் கேட்டவுடனே பெரிதும் உவந்தாள். அவ்வுவகைப் பெருக்கில் இவள் மிகவுந் தோய்ந்தாள். மகனையும் பின்பு தகவுடன் கண்டாள். மார்போடணைத்துப் பேருவகை பூத்தாள். மகனும் பகைவரை வென்று அரசினைப்பெற்றான்.

(இதன் விரிவைச் சீவக சிந்தாமணியிற் காண்க.)

பொறிப்பறிவில் லாதபல புத்திரரைப் பெற்றதிலோர்
நற்புதல்வ னைப்பெறுதல் நன்றாமே---பொற்கொடியே
பன்றிபல குட்டி பயந்ததினால் ஏதுபயன்
ஒன்றமையா தோகரிக்கன் றோது. (நீதிவெண்பா)

தன் மகன் சால்புடையனானால் தாய் பேருவகை கூர்வள் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

70 நல்லஇரா மன்புரிந்தான் நற்றாதை யென்னோற்றான்
கொல்லெனுஞ்சொல் என்னே குமரேசா---செல்ல
மகன்தந்தைக் காற்றும் உதவி யிவன்தந்தை
யென்னோற்றான் கொல்லென் னுஞ் சொல். (0)

இ—ள்

குமரேசா! இவனைப் பெறுதற்கு இவன் தந்தை யென்ன தவஞ் செய்தானோ, என்று சொல்லும்படி என் இராமன் செய்

தான் எனின், இவன் தந்தை என் நோற்றான் கொல் என்னுஞ் சொல்லை உண்டாக்குதலே மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி என்க.

ஆற்றும் உதவி=செய்யும் கைமாறு.

என்நோற்றான் கொல்=என்னதவஞ் செய்தானோ.

தவத்தின் அளவு தெரியாமல் தமக்குள்ளே வினவுகின்ற படியால், கொல் என்னும் இடைச்சொல் ஈண்டு ஐயத்தைக்குறித்து நின்றது. வியப்பையும் உணர்த்தும்.

நெறி வழுவாத அறிவுடைய புதல்வனைக்கண்டால் உலகோர் மகிழ்வர். அங்ஙனம் மகிழுங்கால் இந் நன்மகனைப் பெறுதற்கு இவன் தந்தை முன்னம் என்ன தவஞ்செய்தானோ? என்று நினைந்து வியந்து புகழ்வர். இப் புகழ்மொழி பெற்றோனுக்குப் பெரு மகிழ்வையூட்டும். ஆதலால் அம் மகிழ்வையே மகன் தந்தைக்கு உண்டுபண்ண வேண்டுமென்பது கருத்து.

தளர்ந்துழி உணவுமுதலியன தந்து ஆதரித்தல் உபசரித்தல் முதலியனவெல்லாம் ஓர் உதவியல்ல என்பதே குறிப்பு.

பெற்றோர்க்கு என்னாது தந்தைக்கு என்றார் தலைமை கருதி.

தன்னை அறிவுடையனாக்கிய தந்தைக்கு ஒரு மகன் செய்ய வேண்டிய வுதவியாவது, தான் ஒழுக்கமுடையனாய் நின்று உயர்தலேயாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இராமன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

இற்றைக்குப்பல்லாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் திருவயோத்தியில் இருந்த தசரதனுக்கும், கோசலைக்கும் புதல்வனாக இராமன் என ஒருவர் அவதரித்தார். இவர் சிறந்த போர்வீரர், உயர்ந்த அருளுடையவர். தந்தை சொற் கடவாதவர். பேராண்மையுடை

யவர். அறிவும், ஒழுக்கமும், அழகும் நிறைந்தவர். தந்தைசொல் மிக்க மந்திரமில்லை யென்ற சிந்தனையுடையவர். இவரது குணம், செயல், அழகு முதலியவற்றைக் கண்டு உலகம் ரமித்தது. அத னால்இவரை இராமன் என்றார். இராமன் என்ற சொல்லுக்கு ரமிக் கச்செய்பவன் என்பது பொருள். ரமிக்கச்செய்தல் = இன்புமுறச் செய்தல். இத்திருமகனது அறிவொழுக்கங்களைக் கண்டார் அனை வரும் இவரைப் பெற்றோரது தவத்தைப் புகழ்ந்து போற்றினர். "என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொல் இவனைப் பெற்ற வயிறுடை யாள், என்னும் வார்த்தை யெய்துவித்த இருடிகேசா" என்று இராமனைக் குறித்துப் பெரியார் அருளியுள்ள திருமொழியானும் இவ்வுண்மை தெளியப்படும்.

மக்கட்பேற்றால் பெருமையடைந்தவர்களுக்குள்ளே தசர தன் ஒருவரே உயர்ந்தவரானார். அவருக்கு உயர்வாகவும், ஒப் பாகவும் ஒருவரும் இல்லை.

மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவியில் இராமர் ஒருவரே எவரினும் சிறந்தார். இதன் விரிவை அவர் சரிதத்தில்உணர்க.

உந்துநீர்க்கடல் உடுத்தபார் முழுவது மொருங்கே
வந்துதாள்தொழும் அரசியல் வளமெலாம் பெறினும்
இந்திராதியர் பெருப்பதத் திருக்கை யெய்திடினும்
மைந்த ரின்றியே வாழ்வது வாழ்வுமற்றன்றே.

(பிரமோத்தரகாண்டம்)

தொக்கிள மலர்துதை விலாத சோலையும்
புக்கிளந் தாமரை நகாத பொய்கையும்
மிக்கிளம் பிறைவிசும் பிலாத அந்தியும்
மக்களை யிலாததோர் மனையும் ஒக்குமே. (சூளாமணி)

மகன் தந்தைக்குச் செய்யும் உதவியின் இயல்பு இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.)

இவ்வுலகில் ஒருவன் பெறத்தக்க பேறுகளுள் மக்கட்பேறே சிறந்தது. அதனால் அவன் குலமுழுதும் நலம் அடையும். தம் மக்களே ஒருவனுக்கு உண்மையான உயர்பொருள். அவர்கள் சிறுகையளாவிய கூழ் அமிழ்தினும் இனிதாம். அவர்கள் தொட்டால் மெய்க்குஇன்பமாம். சொற்கேட்டால் செவிக்கு இன்பமாம். குழலினும் யாழினும் அவர்தம் மழலை மொழியே பெரிதும் இனிதாம். மக்களைக் கல்வியுடையராக்குதலே தந்தைக்குக் கடன். அறிவுடைய மக்களால் அனைவரும் இன்புறுவர். தன் மகன் சால்புடையன் ஆனால் தாய் பேருவகை கூர்வள். ஒரு நன்மகன் தன் தந்தைக்குச் செய்யும் உதவியாவது, தான் அறிவும் ஒழுக்கமும் உடையனாய் ஒழுகுதலேயாம்.

7-வது மக்கட்பேறு முற்றிற்று.

அ-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை.

அஃதாவது தனது மனைவி புதல்வர் முதலிய தொடர்புடையாரிடத்தில் ஒருவனுக்கு இயல்பாகவே தோன்றும் விருப்பமுடைமை. இதனை மிகுதியாக வுடையவனே இல்வாழ்க்கைக்குத் தகுதியானவன், ஆதலால் இஃது ஈண்டு வைக்கப்பட்டது.

அதிகார அமைவும் இதனானே புலனும்.

71 கண்டழுதார் கண்ணப்பர் காய்கதிரோன் சேயுமேன்
கொண்டழுதான் முன்னம் குமரேசா—உண்டான
அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! சிவலிங்கத்தின் தனிமையைக்கண்டு கண்ணப்பரும், வாலியின் உதிரத்தைக் கண்டு கதிரோன் சேயும் ஏன் அழுதார் எனின், அன்பிற்கும் அடைக்கும் தாழ் உண்டோ, ஆர்வலர் புன்கண்ணீர் பூசல்தரும் என்க.

கதிரோன்சேய்=சுக்கிரீவன்.

தாழ்=கதவினை நிலையுடன் பிணிக்கும் ஒருவகைக் கருவி. இஃது ஆகுபெயராய்க் கதவையுங் குறிக்கும். ஓகாரம் எதிர் மறை. பூசல் என்பது பொருதல், ஒலித்தல், என்பனவற்றை விளக்கும் ஒரு சொல். அது வெளிப்படுத்தல் என்பதை ஈண்டு விளக்கி நின்றது.

ஆர்வலர் புன்கண்ணீர் பூசல் தரும்=அன்புடையாரது கண்ணின் புல்லிய நீரே உள்ளிருக்கும் அன்பினை வெளிப்படுத்தும்.

இன் கண்ணீரை விலக்குதற்குப் புன் கண் நீர் என்றார். முன்னது இன்பத்தால் உண்டாம். பின்னது துன்பத்தால் தோன்றும். பிறர் துன்பமுறக் கண்டால் அன்பரது கண்ணில் நீர் வரும் என்பது குறிப்பு.

அன்பு கருத்துப் பொருள் ஆதலால் அஃது அனுமானம் ஒன்றனே அறியப்படும். கம்பரும், "அவ்வென்பது ஒன்றின் தன்மை அமரரும் அறிதல் தேற்றார்" என்றார்.

காட்சியால் அன்பைக் காணமுடியாது என்பதும், அதனையுடையாரது செயலிலிருந்தே அதன் உண்மை கருதப்படும் என்பதும், அதனை மறைத்து வைக்க இயலாது என்பதும், ஒருவன் உள்ளத்தில் அடங்கியிருக்கும் அன்பை அவன் கண் பொழியும் வெள்ளமே காட்டிவிடும் என்பதும், இதில் காட்டப்பட்டன. இவ்வுண்மை கண்ணப்பர் கண்ணும், சுக்கிரீவன்பாலும் காணப்படும்.

கதை 1.

காளத்தி மலைமேலிருந்த சிவலிங்கமாகிய தனியுருவைக் கண்டவுடனே அகமுருகி அதன் தனிமைக்கு இரங்கி அழுதமையானும், கண்ணையெடுத்து அப்பிய தன்மையானும், கண்ணப்பரது அன்புண்மை காணப்பட்டது.

"கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்" என்று மணிவாசகப் பெருந்தகையும் இவரை நினைந்து வியந்து இரங்கியுள்ளார். இதனானே அன்பின்பேரெல்லையில் இவர் தனி நின்று நிலவுகின்றமை தெளியப்படும்.

கதை 2

சுக்கிரீவன் என்பவன் வானரகுல திலகனாகிய வாலியின் தம்பி. நல்ல போர்வீரன். தனது முன்னவனுடன் கிட்கிந்தையென்னும் நகரில் இருந்தான். வாலி சிறந்த வரபலங்களையுடையவன். இவன் அரசுபுரிந்து வருங்காலத்தில் ஓர் ஏதுவால் தம்பியை நம்பவில்லை. மாறாக மதித்தான். இவனும் பயந்து வணங்கினான். நயந்து மொழிந்தான். வாலி கேட்காமல் இவனை வைது சினந்தான். கொல்ல நினைந்தான். தம்பி மெல்லத் தப்பினான். மதங்க மலையில் புகுந்தான். மறைந்திருந்தான். அனுமார் முதலிய அறிஞர் பலரும் இவனுடன் உறைந்திருந்தனர். இவர் இங்ஙனம் இருப்ப, இராமரும், இலக்குவரும் அங்கு வந்தார். அனுமானால் இராமர் நட்பைச் சுக்கிரீவன் பெற்றான். அதன்பின் இராமரைக்கொண்டே தன் தமையனைக் கொல்லக் கருதினான். அவரும் இசைந்தார். கிட்கிந்தைக்குச் சென்றார். சுக்கிரீவன் போர்க்கு அறைகூவினான். வாலி வந்தான். இருவரும் சினந்தார் ஒருவரையொருவர் பிடித்தார். உடன்று பொருதார். தம்பி தளர்ந்தான். அவ்வமையம் இராமர் வாலிமேல் ஓர் அம்பை ஏவினார். அது மார்பில்பட்டது. படவும் வாலி பதைத்துவிழுந்தான். உருண்டான். உதிரம்பெருகிபோடியது. அதனைச் சுக்கிரீவன் கண்டான். செற்றமும் பகையும் முற்றவும் மறந்தான். அழுது சோர்ந்து தரையிசை விழுந்தான்.

வாசத்தாரவன் மார்பெனும் மலைவழங்கருவி
யோசைச் சோரியைக் கண்டனன் உடன்பிறப்பென்னும்
பாசத்தால்பிணிப் புண்டவத் தம்பியும் பசுங்கண
நேசத்தாரைகள் சொரிதர நெடுநிலஞ் சேர்ந்தான்.

(இராமாயணம் வாலிவதைப் படலம்.)

இதன் விரிவை அவர் சரிதத்திலுணர்க. அன்பின் தகையும் அதனை அறியும் வகையும் இதனால் கூறப்பட்டன.

---

72 மோனத் ததீசி முதுகெலும்பை வானவர்தங்
கோனுக்கேன் தந்தான் குமரேசா—ஞானமுறும்
அன்பிலார் எல்லாந் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு. (உ)

இ—ள்

குமரேசா! ததீசி முனிவர் தமது முதுகு எலும்பை ஏன் இந்திரனுக்குத் தந்தார் எனின், அன்புடையார் என்பினையும் பிறர்க்கு உதவுவதற்கு உரியராவர் என்க.

புறப்பொருள்கள் எல்லாம் உடையராயினும் அகப்பொருளாகிய அன்பு இல்லாதவர் பிறர்க்கு ஒன்றும் உதவார் என்பது கருதி "அன்பு இலார் எல்லாம் தமக்கு உரியர்" என்றார்.

ஒன்றும் இலராயினும் அன்புடையவர் தமது உடம்பையேனுந் தந்து பிறர்க்கு உதவிபுரிவர் என்பதும், எல்லாம் உடையராயினும் அன்பு இல்லாதவர் யாதும் உதவார் என்பதும், கூறியபடி.

பிறர் துன்புற அன்புடையார் சகியார் என்று மேலே கூறினார், இதில் பிறர்பொருட்டு அவர் தமது உடம்பையும், உயிரையும் உதவுவர் என்றார்.

(இவ்வுண்மை ததீசி முனிவர்பால் உணரப்படும்.)

ததீசி என்பவர் அதர்வா என்னும் ஒரு முனிவர் புதல்வர். இவரது தாயின் பெயர் சாந்தினி. இவர் ஐயமகன்ற மெய்யுணர்வுடையவர். அன்பும், தவமும், அமைதியும் வாய்ந்தவர். தண்ணளி ததும்பிய புண்ணியவுருவினர். சுரரும் அசுரரும் பாற்கடல் கடைந்த காலத்தில் அவர்தம் படைக்கலங்களை இவரிடம் அடைக்கலமாகக் கொடுத்திருந்தார். அவற்றை இவர் நெடுநாள் வைத்திருந்தார். அவர் வரவில்லை. தமது தவமகிமையால் விழுங்கினர். அவை உள்ளே புகுந்தன. எல்லாம் ஒன்றாய் இணைந்து திரண்டது. முதுகென்புடன் சேர்ந்தது. திண்ணிதாய் நின்றது. இவ்வுண்மையை உணர்ந்த இந்திரன் இவரிடம் வந்தான். முனிவர் உபசரித்தார். வந்ததை வினவினர். தன்கைக்குலிசம் தேய்ந்து வலியிழந்திருப்பதால் அசுரரை வெல்ல முடியவில்லை என்று இந்திரன் இசைத்தான். இருளுடல் அவுணரைத் தேய்த்து எமர் குடியெல்லாம் புரப்பதோர் கொள்கைத்தாய படைக்கலம் அடிகள் பால் அமைந்துள்ளது என்பதையும் உணர்த்தினன். முனிவர் உணர்ந்தார்.

"நாய்நம தெனநரி நமதெனப் பிதா
தாய்நம தெனநமன் தனதெனப் பிணி
பேய்நம தெனமனம் மதிக்கும் பெற்றிபோல்
ஆய்நம தெனப்படும் யாக்கை யாரதே.

நடுத்தயா விலார்தமை நலியக் துன்பநோய்
அடுத்தயா வருந்திரு வடைய யாக்கையைக்
கொடுத்தயா அறம்புகழ் கொள்வனே யெனில்
எடுத்தயாக் கையின்பயன் இதனின் யாவதே."

என்றார். இன்புற்றார். அன்பால் எ[illegible]டை அவனுக்கீயத் தன் இன்னுயிரை முன்னே விடுத்தார். அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு என்பதை இவர் நன்று காட்டினார் அன்பின் இயல்பை

அனைவரும் கண்டார். இன்புடன் என்பை இந்திரன் கொண்டான் குலிசம் ஆக்கி அசுரரை வென்றான்.

இதன் விரிவு தீர்த்தகிரி புராணத்தில் உணரப்படும்.

அன்புடையார் உடம்பானும் பிறர்க்கு உதவிபுரிவர் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

73 ஆனிரைபால் அன்பால் அருந்தவனேன் மூலனெனுங்
கோனுடம்பைக் கொண்டான் குமரேசா—ஆனதினால்
அன்போ டியைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்
கென்போ டியைந்த தொடர்பு.

இ—ள்

குமரேசா! ஆன் நிரைபால் அன்பால் மூலன் என்னும் கோன் உடம்பை என் அருந்தவன் கொண்டான் எனின், ஆர் உயிர்க்கு என்போடு இயைந்த தொடர்பு, அன்போடு இயையவந்த வழக்காம் என்க.

ஈண்டு என்பு என்றது உடம்பினை. ஆன் நிரை=பசுக்கூட்டம்.

ஆர் உயிர்க்கு என்போடு இயைந்த தொடர்பு=அரிய உயிர்க்கு உடம்போடு உண்டான நட்பு.

அன்போடு இயைந்த வழக்கு=அன்போடு பொருந்துதற்கு வந்த வழியின் பயன்.

உயிர் உடம்போடு கூடியது பிறர்க்கு அன்பு செய்யும் பொருட்டேயாம் என்பது கருத்து. அன்பை உடையவனே மக்கட் பிறப்பின் மாண்பை அடைந்தவன் என்பதும், அஃதில்லாதவன் உருவத்தால் மனிதனாயினும் அவன் பிறப்பால் பயன் இல்லை என்பதும் கூறியபடி.

தனித்து நிற்கும் தன்மையில்லாத நெருப்பு விறகு முதலிய வற்றைப் பற்றி நின்ற பின்னரே உணவு முதலியவற்றைச் செய்ய உதவியாம். அதுபோல் அருவமாய உயிரும் உருவமாய மனித உடம்பைக் கூடிய பின்னரே அன்பு செய்ய ஏதுவாம் என்பது குறிப்பு.

இனி, "ஆர் உயிர்க்கு இப்பிறப்பில் மக்களுடம்போடு உண்டான தொடர்பு, முற்பிறப்பில் அஃது அன்போடு பொருந்திவந்ததின் பயனேயாம்" எனவும் இது பொருள்படும்.

அறிவுடைய உயிர் அறிவில்லாத உடம்பினையடைந்ததற்குப் பயன், பிறர்க்கு அன்பு செய்தலேயாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை திருமூலர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

திருமூலர் என்பவர் ஒரு சிவயோகி. நந்திதேவரது மரபில் வந்தவர். அகத்திய முனிவரைக் கண்டு மகிழ வேண்டுமென்று இவர் காதல் கொண்டார். அதனால் தென்திசை நோக்கி நடந்தார். காவேரி நதியைக் கடந்தார். அதன் தென் கரையருகில் நன்கு அமைந்துள்ள ஒரு காட்டில் புகுந்தார். அங்கு மூலன் என்னும் ஓர் இடையன் பல பசுக்களை மேய்த்துவந்தான். விதிவசத்தால் அன்று இறந்தான். அவன் உடம்பைச் சூழ்ந்துகொண்டு பசுக்கள்பல கலங்கிநின்றன. கண்ணீர் ததும்பிநிற்கும் பசுக்களை முனிவர் கண்டார். அன்புகொண்டார். பொதிகைக்குச் செல்லும் மதியினை மறந்தார். எவ்வகையினாலாவது அப்பசுக்களை ஆதரிக்க வேண்டுமென்று கருதினார். தவமகிமையால் மூலன் உடம்பில் புகுந்தார். எழுந்தார். பசுக்கள் கண்டன. பெருமகிழ்வு கொண்டன. முனிவர் தமது திரு உடம்பை ஒரு புதரில் மறைத்தார். பொழுதும் மறைந்தது. பசுக்கள் ஊரை நோக்கிச் சென்றன. தாமும் பின் சென்றார். அவையெல்லாம தத்தம் இல்லம் அடைந்தன. மூலர் மட்டும் வெளியே தனித்து நின்றார். உரிய காலத்தில்

தனது கணவன் வரவில்லையே யென்று மூலன் மனைவி தேடினாள். புதிய மூலரை வந்து கண்டாள். அவரும் மௌனமாக நின்றார். இவளும் நெருங்கினாள். தீண்டாதே என்று மூலர் தடுத்தார். மூலனுக்கு ஏதோ ஒருவகைச் சித்த பேதம் என்று ஊரிலுள்ளார் கருதினர். இவ்வகையில் மூலர் அன்பால் பசுக்களை ஆதரித்து வந்தார். சின்னாட்கள் கழிந்த பின்பு தமது அருமைத் திருவுடம்பை மூலர் போய்ப் பார்த்தார். அது மறைந்துவிட்டது. முனிவர் கலங்கினர். அவ்வமையம, "இவ்வுலகம் உய்யும்படி ஓர் அரியநூலை நீ தருதல் வேண்டும்" என்று திருவருளால் ஒரு ஒலி ஒலித்தது. மூலர் கேட்டார். அருளை நினைந்தார். தனியேசென்றார். யோகத்தில் இருந்தார். வருடத்துக்கு ஒன்றாக மூவாயிர வருடங்கள் யோகத்திலிருந்து மூவாயிரம் பாடல்கள் பாடினர். அவை திருமூலர் திருமந்திரம் என்று இப்பொழுது வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. அன்பு செய்யும் பொருட்டே தமது ஆர் உயிர் மூலன் உடம்பில் புகுந்து விளங்கினமையால் முனிவர் திருமூலர் என்னும் செழும்பெயர் பெற்றார். அன்பின் பயனாகவே உயர்ந்த பிறப்பு எய்தும் என்பதும், அப்பிறப்புக்குப் பயன் அன்பு செய்தலேயாம், என்பதும் இவர் சரிதத்தில் தெளியப்பட்டன. இதன் விரிவைப் பெரியபுராணத்தில் உணர்க.

ஒருவன் பிறப்புக்குப் பயன் அன்பு செய்தலேயாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

74 திண்டோட் குகனன்பு செய்தான் இராமனண்பேன்
கொண்டான் அவன்பால் குமரேசா—உண்டாகும்
அன்பீனும் ஆர்வ முடைமை யதுவீனும்
நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு. (4)

இ—ள்.

குமரேசா! குகன் அன்பு செய்தான். இராமன் என் அவன்பால் நண்புகொண்டான்எனின், அன்பு ஆர்வமுடைமையை ஈனும். அது நண்பு என்னும் நாடாச் சிறப்பை ஈனும் என்க

நாடாச் சிறப்பு=மதிக்கமுடியாத சிறப்பு.

அன்பு=மனைவி மக்கள் முதலிய உறவினரிடத்து நிகழும்காதல்.

ஆர்வம்=உறவில்லாத பிறர் இடத்தும் ஒருவனுக்கு உண்டாம் விருப்பம். அன்பின் பெருக்கமே ஆர்வம் என்க.

பேரன்புடையவனுக்கு யாவரும் நண்பர் ஆவர் என்பது குறிப்பு.

பெறுதற்கரிய பெரியாரது நண்பையும் ஒருவன் அன்புடைமையால் பெறுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை குகன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

குகன் என்பவன் வேடுவர்குலத் தலைவன். இற்றைக்குப் பல்லாயிர வருடங்களுக்கு முன்னர்க் கங்கைநதியின் வடகரையில் சிருங்கிபேரம் என்னும் ஓர் ஊர் இருந்தது. அதில் இவன் விளங்கியிருந்தான். கங்கைத்துறையிற் சென்று மீளுதற்குரிய தோணிகள் எல்லாம் இவனுக்குக் காணியாக இருந்தன. மற்போரிலும், விற்போரிலும் இவன் நற்பேர் பெற்றவன். கங்கையின் இரு கரைகளிலும் உள்ள பொருள்களெல்லாம் தனக்கே உரிமையாக உடையவன். சிறந்த வீரமும், நிறைந்த அன்பும் ஒருங்கே வாய்ந்தவன். இராமன் அரசைத்துறந்து மனைவியோடும், இளையவனோடும் வனவாசஞ் செய்துவருங் காலத்தில் ஒருநாள் கங்கைக் கரையின் அருகில் வந்து தங்கியிருந்தார். அவர் வரவை இவன் கேட்டான். உடனே அவரைக் கண்டு மகிழ வேண்டுமென்று காதல் கொண்டான். தன் தகுதிக்கேற்பக் கையுறையாகச் சில பொருள்களை யெடுத்துக்கொண்டு அவர் இருப்பிடம் நோக்கிச் சென்றான். கண்டான். அன்பால் உருகி அவர் அடிமேல் விழுந்தான். எழுந்தான். அவரது சடைமுடியையும், மாவுரியையும்

நெடிது நோக்கினன். உடல் துவண்டு நின்றான். அவர் மனைவி யோடு வனம் புக வந்ததை வினவியோர்ந்தான். அகம் குழைந் தான். அழுதான். தனது பொருள் முழுவதையும் உரிமையா கப் பெற்றுத் தன் நகரில் இருந்து அவர் இனிதாக வாழவேண் டும் என்று அடிமிசை முடிபடத் தொழுது வேண்டினன் இவ னது அன்பின் பெருக்கை இராமர் தன் தம்பிக்கும் மனைவிக்கும் காட்டினர் வியந்தார் பின் குகனைத் தேற்றி இராமர் வனம் புகத் துணிந்தார். அன்புடைக் குகனும் அவர்பின் செல்லவிழைந்தான். குகனது ஆர்வத்தை இராமர் தெளிந்தார் அவனைத்தழுவினர். பெரு நண்புகொண்டார். "நான் உன் உடன் பிறந்தவன். என்தம்பி உன் தம்பி. எனது மனைவி உனது கொழுந்தி. அயோத்தியிலுள்ள நமது சுற்றத்தைப் பரதன் ஆதரிக்கின்றான். இங்குள்ள நமது கிளையை நீ இருந்து காக்கவேண்டும், நான் வனவாசம் செய்து மீண்டு வருங்காலத்தில் இங்குவருவேன். என்னருயிர்த் துணையே! நில்" என்று இதவுரை பலகூறி நிறுத்தினர். குகனும் ஆணை கடக்க அஞ்சி நின்றான். தனது பெருகிய அன்பால் இராமனது உயரிய நண்பைப் பெற்றான். இதன் விரிவை இராமாயணத்தில் உணர்க.

அன்புடையவர்க்கு யாவரும் நண்பராவர் என்பது இதனல் கூறப்பட்டது.

75 தேடுகின்ற இன்புற் றம் சேரமான் என்சிறப்பும்
கூடஎய்தி நின்றார் குமரேசா—நாடுகின்ற
அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்
தின்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு. (5)

இ—ள்

குமரேசா! இன்பமும் சிறப்பும் என் சேரமான்பெருமான் ஒருங்கே எய்தினர் எனின், வையகத்தில் இன்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு, அன்புற்று அமர்ந்த வழக்கு ஆம் என்க.

அன்பு உற்று அமர்ந்த வழக்கு=அன்புடையராய் இருந்த நெறியின் பயன்.

சிறப்பு என்றது பேரின்பத்தினை.

இவ்வுலகத்தில் இருந்து இன்பங்களை நன்கு துய்த்து, அவ்வுலகத்திலும் சென்று சிறப்பினை எய்தும் உரிமை அன்புடைய ஒருவனுக்கே அமையும் என்பதாம்.

அன்புடையவர் இம்மையினும மறுமையினும் இன்பம் எய்துவர் என்பது கருத்து.

விரதங்காத்து வருந்தி அடையத்தக்க சிறந்த இன்பத்தை அன்புடையவன் எளிதில் அடைவான் என்பதை இதிலுணர்த்தினர். இவ்வுண்மையைச் சேரமான் பெருமான்பால் உணரலாம்.

கதை.

சேரமான் பெருமான் என்பவர் சேரநாட்டிலே மகோதை என்னும் நகரிலே சேர அரசர் மரபிலே செங்கோற் பொறையன் என்பவருக்குப் புதல்வராகத் தோன்றினர். சிறந்த செல்வத்திற் பிறந்த இவர் நிறைந்த அறிவோடு வளர்ந்தார். பருவமுற்றார். திருவஞ்சைக்களம் என்னும் திருத்தலத்திற்குச் சென்றார். அங்குத் தங்கினர். அன்புற்றமர்ந்தார். அதன்பின் இவர் அரசானர். யாவரினும் அனைவருக்கும் அன்புடையராய் அறநெறி நின்றார்.

உலக இன்பங்களை உவந்து நுகர்ந்தார். எல்லாவுயிர்க்கும் இதமே செய்தார். ஒரு நாள் இவர் குடைகிழலிருந்து குஞ்சரம் ஊர்ந்து நகர்வலம் வந்தார். வருங்கால் வண்ணான் ஒருவன் உவர்மண் தோய்ந்த மெய்யுடன் இவரெதிரே வந்தான். பார்த்தார். நீறு தோய்ந்த மெய்யினையுடைய சிவனடியார் என்று அவனையிவர் கருதினர். தமது அரச மாண்பையும் மறந்து அவனடிமிசை விழுந்தார். அவன் நடுநடுங்கினன். இவர் பின் உண்மையையுணர்ந்தார். இந்த ஆரவாரகாலத்தில் திருநீற்றின் சிந்தனையையுண்டுபண்ணின பெரியவர் என்று அவனை மறுபடியும் போற்றிப் புகழ்ந்தார். இவரது பேரன்பை உலகம் காணும்படி இறைவன் பாண பத்திரருக்குப் பொருள் தருக என்று இவரிடம் ஒரு திருமுகம் உய்த்தார்.

மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற்
பதிமிசை நிலவும் பானிற வரிச்சிற
கன்னம் பயில்பொழில் ஆல வாயின்
மன்னிய சிவன்யான் மொழிதரு மாற்றம்
பருவக்கொண்மூப் படியெனப் பாவலர்க்கு
உரிமையின் உரிமையின் உதவி ஒளிதிகழ்
குருமா மதிபுரை குலவிய குடைக்கீழ்ச்
செருமா வுகைக்குஞ் சேரலன் காண்க,
பண்பால் யாழ்பயில் பாண பத்திரன்
தன்போல் என்பால் அன்பன் தன்பால்
காண்பது கருதிப் போந்தனன்
மாண்பொருள் கொடுத்து வரவிடுப்பதுவே.

இஃது இச்சேரர்பெருமானுக்குச்சிவபெருமான் எழுதியது. இதனால் இவரது அன்புடைமையும் வள்ளற்குணமும் நன்கு காணப்படும். இவர் நெடுங்காலம் இவ் வையகத்தில் இருந்து இன்புற்றார். இறுதியில் உருவுடன் இவரொரு பரிமேலிவர்ந்து கைலைக்குச் சென்றார். சிறப்பினை எய்திச் செம்மாந்து இருந்தார்.

(இது பெரிய புராணத்தில் உள்ளது.)

உ

இந்நூலைக்குறித்துப் புலவர்கள் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயங்கள்.

ஸ்ரீமத்

சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள் எழுதியது.

திருவாளர் ஜெகவீரபாண்டியனார்க்குத் திருவருளால் நலம் உண்டாகுக.

நீங்கள் செய்துள்ள திருக்குறட் குமரேச வெண்பா முதற் பகுதி வந்தது. அரும்பெறன் மணிகளான திருக்குறட் பாக்களின் விழுமிய பொருள்களை விளக்குதற்கு நீங்கள் எடுத்துக் காட்டியிருக்கும் கதைக்குறிப்புகள் பொருத்தமாகவே காணப் படுகின்றன.

திருக்குறள் பயில்வார்க்குப் பொருட்டெளிவு பிறக்க இவை உதவிபுரியும் என்பதில் ஐயமில்லை. கதைக்குறிப்புகளை அமைத்து ஒவ்வொரு வெண்பாவிலும் நீங்கள் இயற்றியிருக்கும் முதல் இரண்டடிகளும் நன்றாயிருக்கின்றன.............................நலம்,

அன்புள்ள, மறைமலையடிகள்

பல்லாவரம்.

சென்னை ஸ்ரீமான்.

K. Subramaniam M.A. M.L.
Advocate
Tagore Professor of law.

அன்பார்ந்த ஐயா,

தங்கள் குமரேச வெண்பாக் கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதி கைவரப் பெற்றுப் பார்த்து மகிழ்வெய்தினேன். திருக்குறளிலுள்ள எல்லாப் பாட்டுகட்கும் உதாரணம் காட்டி நூல் இயற்றுதல் உலகிற்கு அளவற்ற பயனை விளைவிக்கும். தங்களது தெளிவான இனிய தமிழ் நடையும், சொற் பொருள் விளக்கும் திறனும், கற்றார் யார்க்கும் களி பெருவகை தரும் பான்மையன. தமது பன்னூல் ஆராய்ச்சியும் இந்நூற்கண் இனிது திகழ்கின்றது. திருக்குறட் பெருநூலை தமிழ் மக்கள் யாவரும் எளிதாகவும் விளக்கமாகவும் திட்பமாகவும் உணர்ந்து இன்புறுதற்குத் தங்கள் நூல் சிறந்த கருவியாகும் என்பது என் கருத்து.

இங்ஙனம்,

K. சுப்பிரமணியம்,

சென்னை.

அமெரிக்கன் கலாசாலைப் பண்டிதர்

ஸ்ரீமான் மதுரை கார்மேகம் அவர்கள் எழுதியது.

கெழுதகைமைமிக்க நண்பீர்!

தங்கள் திருக்குறட் குமரேச வெண்பாப் புத்தகம் 2-ம் பெற்றுக் களி பேருவகை பூத்தேன். சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல் அழகில் இணையற்று விளங்கும் திருக்குறட் பாக்களுக்குத் தாங்கள் இணைத்திருக்கும் கதைக் குறளடிகள் குறட்பாக்களைப் போலவே அழகுற்றுத் திட்ப நுட்பஞ் செறிந்து விளங்குகின்றன. காட்டான கதைகளும் அவ்வக் குறட் பாக்களும் பொருத்த முற்று விளங்குகின்றன. தாங்கள் அளிக்கும் இச் சிறந்த விருந்துக்குத் தமிழுலகம் முழுதும் பெரிதும் கடப்பாடு உடையதாய் இருக்கும் என்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. தங்கள் மேற் கொண்ட இவ் அரும் பெரும் பணி முட்டின்றி முற்றுமாறு தமிழ்த் தெய்வத்தின் திருவருளைச் சிந்தித்து வந்தித்து நிற்பல்.

ஆ. கார்மேகம்.

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா மூலமும் உரையும்.

இதன் முதல் இதழ் கிடைக்கப் பெருமகிழ் வெய்துகின்றோம். இஃதொரு புதிய நூல். முன்னோர் நூலின் முடிபு ஒருங்கொத்துப் பின்னும் வேண்டும் விளக்கம் கொண்டு இயன்றது. ஆசிரியர் சிவஞான முனிவர் போன்ற ஆன்றோர் ஆட்சியைச் சான்றாக் கொண்டது.

ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அருங்குறள்களுக்கும் அமைந்த அறநெறி விளக்கும் வரலாற்றுக் கதைகளைத் தாங்கியதாய்த் தமிழ்க் கடவுளை முன்னிலையாக் கொண்டு இயற்றப் படுவது. கடவுண் மொழியான் இயன்று கடவுட்டன்மை வாய்ந்து இலங்கும் திருக்குறளுக்கு இஃது ஒரு சிறந்த விரிவுரை யென்றல் அமையும். இவ் அரும் பெரும் பணியை ஏற்றுக் கொண்ட தமிழ்ப் புலவர் திருவாளர் ஜெகவீரபாண்டியனவர்களுக்கு தமிழுலகு என்றுங் கடப்பாடுடையது.

ஒவ்வொரு தமிழரும் இந்நூலைப் பெற்றுத் திருக்குறட் பெரும் பயனை யெய்தி யின்புறுவாராக.

செந்தமிழ்ச் செல்வி

சென்னை.